

Kadın Mühendislerin Kendi İçine Yapacağı Yolculuğun Başlangıcı:

TMMOB Ankara Kadın Çalıştayından Gözlemler

Elektronik ve Haberleşme Mühendisi Fatma Rana GERÇE

*EMO Aksaray İl Temsilci Yardımcısı
ranaaribas@yahoo.com*

Yıllarca ekoloji ve politika süreçlerine katılan biri olarak kadın çalışmalarını benim kendi duruş noktam da hep atıl kalmış bir konuydu. Gerek içinde bulunduğum partide siyasi çalışmalarımı yürüttüğüm dönemde, gerekse Sinop'a, Akkuyu'ya eyleme giderken kadın kimliğimi sorgulamak çok da aklıma gelmediğinden bu tür çalışmalardan hep uzak durmuştum. İşte o Çalıştay'a çağırıldığımda, kadın olarak önüme çıkarılan engeller, örneğin bir otomotiv firmasında çalışırken 2001 krizinde, "bu kadın evli, kocasının da işi iyi, önce onu çıkaralım" mantığı ile işten atılmam ve evde beni bekleyen 1,5 yaşındaki kızlarım aklıma geldi. Evet yaşam bize adil davranmıyordu! Ama kimimiz yaşamı boyunca o kadar çok şeyle mücadele ediyordu ki; kalıplaşmış tümcelerle ve çoğu zaman erkek egemen dayatmalarla düşünmeye, kadınlığını onlar gibi düşünerek örtmeye başlıyordu. Çoğu zaman ayakta kalmak için başka şans da olmuyordu: yaşaması ve direnmesi gerekiyordu. Çalışmaya giderken ben tüm bunları yeniden, belki de gerçek anlamda ilk defa düşünerek yola koyuldum. Aslında kendi içime yapacağım bir iç yolculuğun başlangıcı olmasını istiyordum içten içe...

İlk bir Pazar sabahında, taşradan gelen biri olarak yabancılaşacağımı-ötekileşeceğimi düşünerek kayıt olmaya girerken olayın hiç de öyle olmadığını görüverdim. Benimle aynı dili konuşan meslektaşlarımla aynı Ankara Pazarı'nı teneffüs etmek güzeldi. Anadolu ayazında bize benzeyen insanların azlığını yaşarken, kullandığımız

çantamızdan, dul bir kadın olarak eve giriş saatlerimize varıncaya kadar apartmanca gözetlendiğimiz kentlerde yaşıyorduk: Az bakımlı - çok mutaassıp, az kendin - çok rol model tarzında. İşte tam da bu noktada, bu çalıştay, aslında bize, yani benim gibi küçük kentlerden gelenlere, ne çok şeyimizin örselendiğini, ne çok kendimizi yok saydığımızı, oysa aslında ne kadar önemli olduğumuzu hem de kendi hemcinslerimiz kanalı ile, hem de insan sıcaklığı ile hissettiriyordu. Nitekim pazartesi Aksaray'da "lütfen her hafta sonu Ankara'ya git, yüzün aydınlanmış gülümsüyorsun yeniden" lafları geliyordu.

Biz Eskişehir'den ve Aksaray'dan gelenler, Anadolu'da kadınların yönetimde olduğu az sayıda kentlerdendik. Bana göre her şey yürekte geçiyordu. Eğer bana görev verilmeseydi asla sınırlarımı göremeyecektim. Doğru da; kimse kendisine sorumluluk verilmeden sınırlarını bilemez. Ben hala hak verilmez alınır mantığını sürdürsem de

bu bağlamda değişik kesimden gelen ama aynı dili konuşan insanların orada konuşabilmesi, beyin fırtınası yapabilmesi, yollar ayrılrsa da, orada yeniden omuz omuza verebilmeleri birbiri ile empati kurabilmeleri, birbirini desteklemeleri hem TMMOB hem kadın dayanışması açısından anlamlı ve önemli bir adımdı. 55 yıl geç gelse bile, hiçbir şey için geç kalınmadığını bir kere daha gösterdi bize. Bu bağlamda böyle bir şeyin yapılabilmesi ve çıkan sonuçlar açısından eğer sürekliliği sağlanabilirse; kadınların ama aslında mesleki örgütlenmenin kazanımları açısından çok şey ifade edecektir.

Yaşasın Kadın dayanışması ve örgütlü kavgamız.